

1. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

2. LEDNA 2000

Z obsahu:

Úkol budovat

»civilizaci lásky«

Jan Pavel II.

při generální audienci

15. prosince 1999

– strana 2 –

Víra je dar

»Co si žádáš od

Církve Boží?«...

– strana 4 –

Poklad víry

P. Engelbert

Rechtenwald

– strana 5 –

Maria – předobraz

pro rok 2000

Inge M. Hugen-

schmidtová-

-Thürkaufová

– strana 7 –

Maria, Matka

Ježíšova a naše

Pascal Maillard

– strana 8 –

Zjevení Páně

– strana 9 –

Čas velké zkoušky

Z poselství

Dona Gobiho

– strana 10 –

Co se děje u sousedů

Marpingen, místo

zjevení Matky Boží

– strana 12 –

Kalendář Velkého

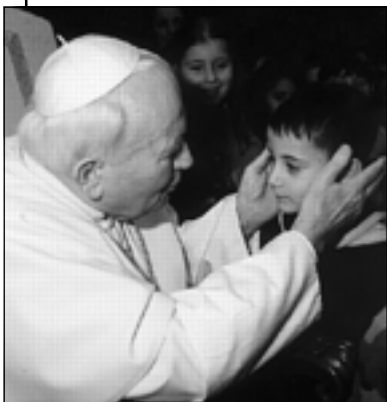
jubilea

– strana 15 –

Úkol budovat »civilizaci lásky«

Křesťané, pamětlivi slov Páně »Podle toho poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým« (Jan 13,35), nemohou mít vroucnější tužbu, než aby sloužili lidem dnešního světa stále velkodušněji a účinněji. (GS 93)

Tento úkol, který nám koncil uložil v závěru pastorální konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, odpovídá na fascinující výzvu vybudovat svět oživovaný zákonem lásky, civilizací lásky, »založenou na všeobecných hodnotách míru, solidarity, spravedlnosti a svobody, které jsou dovršeny v Kristu« (TMA 52). V základech této civilizace se nachází **uznání univerzální svrchovanosti Boha Otce jako nevyčerpatelného pramene lásky**. Právě v přijetí této základní hodnoty spočívá pravá zkouška konce tisíciletí u příležitosti Velkého jubilea, abychom rychleji vykročili vstříc budoucnosti, která nás očekává.

Ztráta smyslu pro Boha

Byli jsme svědky úpadku ideologií, které připravily o duchovní východiska tolik našich bratří, ale neblahé plody sekularismu, který plodí náboženskou lhostejnost, nadále trvají, především v těch nejrozvinutějších krajinách. Účinnou odpovědí na tuto situaci jistě není návrat k vágní religiozitě motivované potřebou laciných náhražek a hledáním psychosomické rovnováhy, jaké se objevují v mnoha nových náboženských paradigmatech, která hlásají náboženství bez vztahu

k osobnímu a transcendentnímu Bohu.

Naopak je nutno pozorně analyzovat příčiny ztráty smyslu pro Boha a odvážně znovu předložit zvěst o Boží tváři, zjevené Ježíšem Kristem ve světle Ducha svatého. Toto zjevení nesnižuje, nýbrž pozvedá důstojnost lidské osoby jakožto obrazu Boha – Lásky.

Ztráta smyslu pro Boha jde v posledních desetiletích ruku v ruce s postupem **nihilistické kultury**, která degraduje smysl lidské existence a relativizuje v etické oblasti dokonce základní hodnoty rodiny a úcty k životu. Toto všechno se často uskutečňuje nikoliv okázalým způsobem, nýbrž **promyšlenými metodami lhostejnosti, která vydává za normální všechny druhy chování takovým způsobem, jako by se žádný morální problém nevyskytoval**. Paradoxně se požaduje od státu, aby uznal »právo« na taková chování, která útočí na lidský život, především na ten nejslabší a nejbezbrannější. A to nehovořím o obrovských těžkostech při přijímání druhého, protože je jiný, nepohodlný, cizí, nemocný, postižený. Právě stále silnější odmítání druhého, protože je jiný, burcuje naše svědomí jakožto věřících. Jak jsem řekl v encyklice *Evangelium vitae*, »stojíme tváří v tvář velmi rozšířené skutečnosti, kterou lze považovat za pravou a skutečnou strukturu hříchu, kterou charakterizuje zavádění anti-solidární kultury, která se v mnoha případech přetváří na pravou *kulturu smrti*« (EV 12).

Odpověď nové evangelizace

Tváří v tvář této kultuře, ližující si ve smrti, vyjadřuje se

naše odpovědnost jakožto křesťanů v úkolu »nové evangelizace«, k jejímž nejdůležitějším plodům patří obnova civilizace lásky.

»Evangelium a tedy evangelizace jistě nejsou totožné s kulturou a jsou vzhledem ke všem kulturám nezávislé« (Evangelii nuntiandi, 20), nicméně obsahují obnovující sílu, která může kulturu pozitivně ovlivňovat. Křesťanské poselství kultury neumrtvuje tím, že by rušilo jejich specifické charakteristiky, naopak, působí v nich zevnitř a zhodnocuje jejich původní potence, které je schopen vyjadřovat jejich génius. **Vliv evangelia na kulturu očišťuje a pozvedá lidství a dává zazářit kráse života, harmonii mírového soužití, genialitě, jakou každý národ přináší lidskému společenství**. Takový vliv má svou sílu v lásce, která neukládá, ale nabízí, ulehčuje svobodné přilnutí v atmosféře úcty a vzájemného přijetí.

Důstojnost a hodnota lidské osoby

Poselství lásky, které je vlastní evangelium, uvolňuje lidské tužby a hodnoty, jako jsou solidarita, uznávání svobody a rovnosti, respektování pluralismu vyjadřovacích forem. **Základem civilizace lásky je uznání hodnoty lidské osoby a konkrétně všech lidských osob**. Právě na tomto poli se uznává velký přínos křesťanství. Skutečně právě z úvahy o tajemství trojjediného Boha a osoby vtěleného Slova vytrysklo postupně antropologické učení o lidské osobě jakožto o bytosti, která žije ve vztazích. Tento drahocenný objev dal vyzrát **koncepti společnosti, která staví na osobě jako na objektivním východisku i cíli**, kterého

má dosáhnout. Sociální učení Církve, k jehož studiu vyzývá duch Jubilea, přispělo k tomu, že na právu osoby byly založeny zákony společenského soužití. Křesťanská vize lidské bytosti jakožto Božího obrazu totiž předpokládá, že práva lidské osoby svou povahou vyžadují, aby je společnost respektovala, neboť ona je nevytváří, nýbrž prostě uznává (srov. GS 26).

Prvořadý úkol – autentické svědectví

Církev si je vědoma, že toto učení může zůstat mrtvou literou, jestliže sociální život není oživován dechem autentické náboženské zkušenosti a zvláště **křesťanským svědectvím, které ustavičně oživuje tvořivé a obrozující působení Ducha svatého**. Je si totiž vědoma, že krize společnosti a současného člověka je z velké části motivována potlačením duchovní dimenze, která je pro lidskou osobu specifická.

Křesťanství nabízí svůj vklad k budování společnosti podle lidské míry právě tím, že jí přisuzuje duši a prohlašuje **závažnost Božího zákona, v němž musí být zakotvena každá organizace a legislativa společnosti**, pokud chtějí zajistit rozvoj člověka, osvobození od každého druhu otroctví a opravdový pokrok.

Tento vklad Církve se uskutečňuje především skrze svědectví, které nabízejí křesťané, především laici, ve svém každodenním životě. Současný člověk totiž přijímá poselství lásky spíše od svědků než od učitelů, a od těch posledních tehdy, když se osvědčí jako autentičtí svědkové (srov. EN 41). To je výzva, kterou musíme přijmout, aby se otevřely nové scénáře pro budoucnost křesťanství i samotného lidstva.

L'Osservatore Romano
16. 12. 1999
Mezitulky a výraznění
redakce Světla

Řád milosti a pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty

*Spatřili jsme jeho slávu,
jakou má od Otce*

Více než kdy jindy potřebuješ dnes pomoc Ducha svatého, aby ti ve světle své milosti dal nahlédnout do nesmírných tajemství, která vložil do dnešních svatých čtení. Pros tedy pokorně Ducha pravdy, aby tě přiřadil mezi ty své vyvolené, ve kterých *moudrost zapustila své kořeny*, aby ti dal *dar moudře chápat věci a odhalovat jejich smysl, abys měl o NĚM správné poznání*.

Apoštol Jan ti dnes dává nahlédnout až před sám začátek lidských dějin. Janův *počátek* předchází onen *počátek*, o kterém mluví první věta knihy Genesis. Ještě není ani nebe, ani země. Ale od věčnosti je tu Bůh, jeden ve třech osobách, z nichž jedna je *Slovo*, a *to Slovo je sám Bůh*. Janův počátek, to není nástup času, ale věčný Řád nejvyšší Boží Moudrosti: Od něho a podle něho bude mít svůj počátek všechno, co skrze Slovo povstane. Je to plán Boží moci a Boží slávy, která se má uskutečnit v Boží LÁSCE.

Rozhlédni se po všem stvoření, kam až může dohlédnout lidské poznání, a uvaž, co je moudřejší: zda pokládat svět, do kterého jsi postaven, za dílo náhody a boje o přežití, nebo za dílo nejvyšší Moudrosti, která byla na počátku a vše stanovila dříve, než cokoli povstalo? A pokud uznáváš, že je to věčná Moudrost, která všemu, co je, moudře vykazala to nejsprávnější místo, co je pro tebe moudřejšího než najít právě toto své místo a v něm svůj smysl a svou pravou velikost? Jestliže je tedy hledáš, hledej moudře tam, kde můžeš najít. Spolehni se na to, že Slovo již od počátku moudře promyslelo a samo připravilo tvé poslání a místo, pro které tě stvořilo.

V pokorné úctě a nejvyšším úžasu se skloň před velebným Řádem, podle kterého v nepředstavitelném prostoru a nepředstavitelném čase vesmír poslušně, přesně a věrně oslavuje svého Tvůrce. Mysli často na to, že ty sám jsi uprostřed vesmíru podobně nepředstavitelně malou částičkou všeho, co existuje. Vždyť i kdybys mohl obsáhnout sám všechno vědění o nesmírném díle, které skrze Slovo povstalo, všechno toto tvé poznání by nesvědčilo o tvé velikosti, nýbrž o velikosti Slova, skrze něž *povstalo všechno, co povstalo*. Co jiného by bylo tvé vědění než jen nedokonalé a víc než neúplné nahlédnutí do

Projektu, který věčná Moudrost stanovila na počátku a ke kterému ty sám ve vsí své moudrosti nejsi schopen přidat ani jedinou čárku?

Nebo snad chceš najít u sebe něco, co není od Něho a co je jenom z tebe? Je vůbec něco doopravdy tak ryze tvého? To jediné, co je opravdu jen z tebe, je neuvěřitelně smělá troufalost, kdykoliv sám od sebe odmítáš nejvyšší moudrost *Slova*, nerespektuješ jeho Řád a dáváš místo něho přednost sám sobě, když si dovoluješ *nepřijímat Slovo*, ačkoliv jsi sám povstal jen a jen *skrze NĚ*, a když k tobě přichází, *přichází do vlastního*. Pokus se domyslet, jak veliké deformace pravdy a spravedlnosti je schopna tvoje vůle při každém i sebemenším takovém nepřijetí, jak je to hrubě urážející a nedůstojné Slova, které *bylo již na počátku*.

Dělá ti těžkosti, že by ses měl podrobit, máš pocit, že je to nedůstojné tvé lidské velikosti? Ale vždyť je to vznešený Řád, kterému v odvěké a nejvyšší moudrosti nepodřídil Otec jen nekonečný vesmír a v něm člověka. Tomuto řádu podřídil i sám sebe. Osud vlastního Syna spojil nerozlučně s lidským pokolením. Ukládá mu, aby sám zjevil lidem Otce, Boha, *kterého nikdo nikdy nespatriil*. Ukládá svému Slovu, *aby se stalo tělem a přebývalo mezi námi*. Vidiš tedy, že to není řád zákona, ale řád *milosti a pravdy*. Neboť celý tento Boží Řád věčného Slova směřuje k jedinému cíli: Všem, kdo jej přijmou, *dává moc stát se Božími dětmi*. To je konečný smysl božského Řádu, který je posvěcen nejvyšší poslušností Slova, poslušností *až k smrti, a to k smrti na kříži*.⁽¹⁾

Uč se proto přijímat Slovo a jeho Řád s nejvyšší úctou a pokorným úžasem jako jediný a směrodatný pramen veškeré milosti a pravdy. Jemu podrob své soudy a svou vůli. Taková poslušnost tě nevrhá do otroctví, nýbrž naopak pozvedá k nejvznešenějšímu bratrství se samotným Božím Synem. *Kvůli němu si tě vyvolil ještě před stvořením světa, abys byl před ním svatý a neposkvrněný, ze svého svobodného rozhodnutí tě předurčil, abys byl přijat za jeho dítě*. Přijímej jeho Řád spolu s NÍM, jako jej přijímá ON. Nedovol si ani v nejmenším pochybovat o jeho pravdě, ale naopak stále pochybuj o svých soudech a o svých vlastních jistotách, pokud nejsou zcela jasné a bezpečně opřeny o jeho *milost a pravdu*.

Proto *oslavuj Hospodina, chval svého Boha, že ti zjednal pokoj a sytí tě jadrnou pšenici*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Fil 2,8; ⁽²⁾ srov. resp žalm 148.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chváli a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: »Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.«

2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna.

Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1–5.9–14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

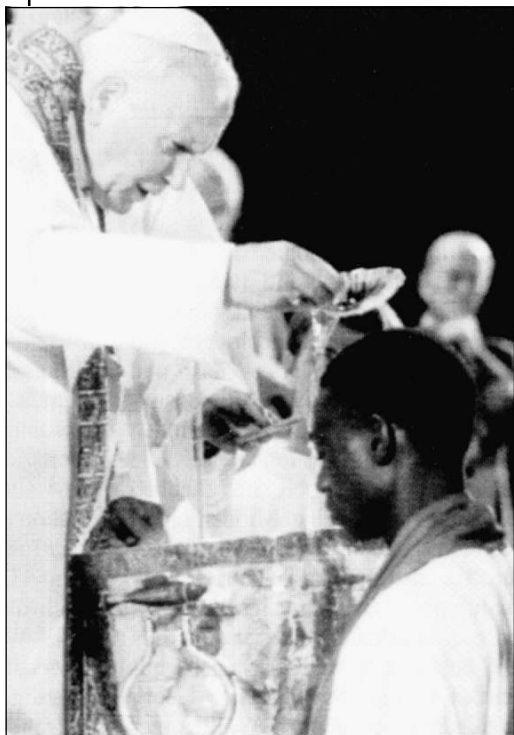
Víra je dar

»Co si žádáš od Církve Boží?«, je první otázka, kterou dává kněz křtěnci. Odpověď zní: »Víru.«

V tomto dialogu jde o dvojí záležitost. Za prvé: To rozhodující, co nám Církev zprostředkuje, pro co Církev existuje a co zakládá příslušnost k Církvi, je víra. *Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen*, říká Kristus. *Kdo neuvěří, bude zavržen* (Mt 16,16). Za druhé: Víra není náš výkon, náš náhled, naše mínění, ale dar. Je to nejdříve a především dar Otce. *Nezjevilo ti to tělo ani krev, ale můj Otec, který je v nebesích*, říká Ježíš Petrovi (Mt 16,17), a dále *Nikdo nemůže přijít ke mně, nepřitáhne-li jej Otec* (Jan 6,44). Obsah tohoto daru nám zprostředkuje Církev... Mimo Církev nemůžeme vědět, nakolik Kristus, o kterém si myslíme, že jej následujeme, není pouze projekce našich vlastních přání a ideálů.

Víru popisuje Nový zákon jako postoj poslušnosti. V podstatě každé poznání pravdy má charakter poslušnosti. Každé uznání pravdy omezuje libovůli myšlení...

Jeden významný teolog hovořil před několika lety o přechodu od víry jakožto poslušnosti k víře jakožto zkušenosti. Ale víra a zkušenost nejsou vůbec totéž. Tomu, o čem máme zkušenost, nemusíme již věřit. Protože však *Boha nikdy nikdo neviděl, podává o něm zprávu jedině jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově* (srov. Jan 1,18).

Je jistě správné, že každá víra má za základ zkušenost. *Pojď a viz*, říká Filip Natanuelovi, který nechce uvěřit, že jeho přítel potkal Mesiáše (Jan 1,46). A Pavel píše: *Vím, komu jsem uvěřil* (2 Tim 1,12).

Toto vědění a tato zkušenost nejsou přímou zkušeností Boha, nýbrž jen vnitřním dotekem *svědka pravdy* (Jan 18,37), který poskytuje absolutní věrohodnost. Tomu pak věříme bezpodmínečně a bez výhrad.

Tento Svědek o sobě říká: *Já jsem pravda* (Jan 14,6). Ten, kdo by případ od případu jeho nauku prověřoval podle vlastního úsudku, místo aby se řídil podle něho samého, ten by vůbec neměl to, čemu se říká křesťanská víra. Byl by stále zajatcem vlastní omezenosti a vlastní soukromé perspektivy.

To neznamená, že by víra byla jen slepým souhlasem s větami, jejichž vnitřní smysl nechápeme a které nám byly předloženy jako cvičení v poslušnosti. Poslušnost víry je spíše to, co nás přivádí ke zkušenosti z víry, k všeobecnému vhledu do vnitřní pravdivosti a krásy Ježíšova poselství. Kdo naopak dělá z míry vlastního náhledu podmínku svého souhlasu s pravdou víry, ten zůstává stát na místě. Nenechává se vést do dálky. Neví nic o tom, co víra znamená v pojetí apoštolů.

»Víra má dvě vlastnosti: je naprosto rozhodná, jistá, přesvědčená a neústupná ve svém souhlasu a říká své Ano ne proto, že očima vidí nebo rozumem nahlíží, nýbrž protože přijímá zprávu od někoho, kdo přichází od Boha. Taková byla víra v době apoštolů, a to nemůže nikdo popřít. A tím, čím byla víra tehdy, musí být i dnes, jinak to není víra.« (J. H. Newman)

»Lidé mají právo prověřit,« říká kardinál Newman, »zda mají apoštolové právo být svědky pravdy, stejně jako někdo, kdo chce dnes vstoupit do Církve, má právo i povinnost prověřit, zda Církev má nárok být Církvi Kristovou.«

»Ale když si to všechno nějak dostatečně ověřil, musel všechno, co apoštolové učí, přijímat bez nároků na další důkazy. Věřit jen něčemu nebo věřit tu více, tu méně bylo nemožné. To přímo odporovalo pojmu víry. Jestliže se věří jedné části, pak je věrohodná i druhá část. Protože slovo apoštolů, které bylo pro jedny zárukou, platilo i pro ostatní. Sami o sobě nebyli ničím, ale všichni

spolu byli neomylnou autoritou, protože přicházeli od Boha...«

Naproti tomu platí dnes názor, že existuje něco jako »hierarchie pravd«, tedy důležitější a méně důležité obsahy pravdy, a že pro katolického křesťana postačí, když souhlasí s těmi důležitými, ale pokud jde o ty druhořadé, tam se připouštějí soukromé názory, které jsou s dogmatickým učením Církve neslučitelné.

Někdo se odvolává na 2. vatikánský koncil, že se v něm hovoří o takové hierarchii pravd. A tak může znít docela spontánně, že zmrtvýchvstání Krista je »důležitější« než jeho panenské početí.

Může však někdo náležet ke katolické Církvi a popírat panenství Matky Boží ve vlastním, ne symbolickém slova smyslu? Nikoliv. Církev, i pokud jde o některé podřízené pravdy víry, prohlásila, že kdo by je popíral, »anathema sit«.

Co tedy znamená učení o hierarchii pravd? Většina těch, kteří se dnes na to odvolávají, zamlčuje anebo neví, v jaké souvislosti použil koncil tohoto pojmu. Je to v souvislosti s dekretem o ekumenismu, přesně tam, kde je řeč o ekumenickém dialogu a o srovnání mezi naukou katolickou a naukami jiných křesťanských společenství. »Při tomto srovnání,« říká koncil, »nesmíme zapomínat, že existuje řád neboli „hierarchie“ pravd katolického učení, vzhledem k jejich různé spojitosti se základem křesťanské víry.« (UR 11)

Když dekret odsuzuje »falešný irenismus«, který dělá z otázky pravdy věc kompromisu, když prohlašuje, že »celá nauka Církve musí být předkládána jasně«, a žádá

Poklad víry

Drahocennost víry

Skutečnost, že víra je drahocenný poklad, se namnoze z povědomí katolíků vytratila. Katolíci si zvykli dívat se na víru jako na jeden z mnoha světových názorů. Na její božský původ se zapomnělo. Jeho absolutní nárok se jeví mnohým jako výraz opovážlivého smýšlení lidí, kteří tuto víru mají, a nikoliv jako nárok pravdy samotné božské autority, která tuto víru založila.

Přitom ještě Druhý vatikánský koncil zřetelně zdůraznil božský charakter víry, když jej popisuje jako odpověď člověka na Boží zjevení: »Zjevujícímu Bohu je třeba prokazovat *poslušnost víry* (srov. Řím 16,26; 1,5; 2 Kor 10,5–6), skrze niž se celý člověk svobodně odevzdává Bohu tím, že se „rozumem a vůlí plně podřizuje zjevujícímu se Bohu a dobrovolně přijímá zjevení“ (Dei Verbum, 5).

Víra je drahocenný poklad, neboť je ve skutečnosti slovem samotného Boha, které je svěřeno Církvi, aby je dále předávala a hlásala. Poslední koncil mluví o »posvátném pokladu Božího slova« (verbi Dei sacrum depositum, DV 10). Každý věřící je povolán osvojit si tento poklad tak, aby se Boží slovo stalo jeho vírou, která je jakožto božská ctnost nevyhnutelně nutná ke spáse: *Bez víry se však Bohu nelze líbit* (Žid 11,6). »Kdo chce dojít blaženosti, musí trvat na úplné katolické víře; kdo ji nestřeží v celém jejím rozsahu a bez porušení, bude bezpochyby na věky zavržen (athanasiánské vyznání víry). Rozlišení a omezení, které vykrytalizovalo v průběhu dějin teologie, když se jednalo o nepřekonatelnou neznalost pravé víry (»ignorantia invincibilis«, Pius IX., 1863), zde nemůžeme aplikovat, protože se určitě nejedná o rigorismus (jaký Pius XII. odsoudil u Fee-

neye), nýbrž o indiferentismus, který popírá nezbytnost víry ke spáse.

Víra má nekonečnou cenu, protože na základě nezbytnosti ke spáse rozhoduje o věčném osudu jednotlivce, otevírá oči pro Boží pravdu a umožňuje lásku k Bohu. Je počátkem věčného života. K nejpřednějším úlohám Církve patří tedy její ochrana a další předávání. Čím drahocennější je poklad, tím větší je povinnost věrnosti. Zanedbávání této povinnosti představuje zpronevěření. Z nekonečné ceny víry vyplývá tedy nevyhnutelná povinnost chránit ji před zfalšováním a zkomolením. Tato povinnost se dnes namnoze přehlíží. Tak jak se vytratilo cit pro drahocennost víry, vytratilo se i vědomí zla a hereze.

Hříchy proti víře

Mluvit o hříších proti víře se stalo velmi nepopulární. Je to ovšem paradoxní, mluvit na jedné straně o krizi víry, a na druhé straně si nedělat žádné výčitky, pokud jde o hříchy proti víře. Chtěli bychom uvést krátký přehled těchto závažných hříchů.

Přímým hříchem proti božské ctnosti víry je odpadnutí a hereze. **Odpadnutí od víry neboli apostaze** je popření existence osobního Boha nebo popření božství Ježíše Krista. **Blud neboli hereze** je popření některé pravdy víry nebo tvrdošíjně pochybování o ní. Pokud to někdo navíc veřejně vyhláší, jedná se nejen o hřích proti víře, ale i o **přečin podle církevního práva**. Platný Kodex církevního práva (CIC, 1983) v kánonu 751 definuje blud takto: »Bludem se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu.«

Popírání nebo pochybnosti jsou tvrdošíjně, pokud je člověk koná, i když ví, že se jedná o články víry, které Církev předkládá jako Bohem zjevené pravdy. To se např. týká všech dogmat. **Kdo kterékoli dogma tvrdošíjně popírá nebo zpochybňuje, je podle církevního práva automaticky exkomunikován:** »Odpadlík od víry, bludař a rozkolník upadají do exkomunikace, která nastupuje bez rozhodnutí představeného.« (CIC 1364)

Pro někoho může být překvapující, že již dobrovolná pochybnost představuje *blud*. To tkví v tom, že taková **pochybnost je s vírou neslučitelná**. Víra totiž spočívá v tom, že souhlasíme se zjevenou pravdou. Pevnost tohoto soudu musí korespondovat s věrohodností toho, kdo se za pravdivost zjeveného zaručuje. Protože tím je v případě víry sám Bůh, musí pevnost víry přesahovat vše. Při pochybnosti se této pevnosti vzdáváme, odvoláváme své rozhodnutí a oddáváme se nerozhodnosti a váhání.

Protože božská ctnost lásky předpokládá ctnost víry, mají vyjmenované viny za následek, že **spolu se ztrátou ctnosti víry se ztrácí i posvěcující milost. Jedná se tedy o smrtelné hříchy.**

Zapření víry není přímým hříchem proti víře. Je totiž možné uchovat si v srdci víru, i když ji ústy popíráme. V tomto případě se jedná o **těžké provinění proti povinnosti vyznávat víru**. *Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse* (Řím 10,10). Zapření může být výslovné, tedy vyjádřené slovy, znamením nebo jednáním, anebo provedené mlčky. Mlčením se provinujeme tehdy, jestli musí být v dané situaci interpretováno jako souhlas s vyjádřením zapření víry. **Utajení víry** není zapření víry a může být v podmínkách fyzického nebo morálního pronásledování dovoleno. Jestliže se někdo

od teologů »věrnost učení Církve«, vyzývá je, aby při posuzování jiných vyznání nekladli jen otázky Ano – Ne: „Jste katolíci, nebo ne?“, nýbrž aby se ptali na stupeň sblížení s katolickou vírou. A na tuto otázku je možno odpovědět jediné tehdy, když zvažujeme shodu a odchylky.

Kdo nevěří v panenství Matky Boží, je stejně tak málo katolík jako ten, kdo nevěří ve zmrtvýchvstání Ježíšovo nebo v Nejsvětější Trojici. Katolíkem není možno být více nebo méně, stejně jako není možné být víc nebo méně těhotný.

Ovšem nekatolík, který věří v božství Ježíše Krista, a nevěří v neposkvrněné početí, je odloučeným bratrem, který je katolické Církvi nekonečně blíže než muslim, který sice věří v Mariino panenství, ale ne tomu, že je Matkou Ježíše Krista. To je tedy »hierarchie pravd«.

Tak je také sedmero svátostí, apoštolská posloupnost a obětní charakter mše svaté vyššího řádu než papežská nemomylnost. Pravoslavní, kteří neuznávají jen to poslední, stojí tedy katolické Církvi blíže než protestantské církve. Čím větší je blízkost, tím větší je možnost společné modlitby, a tedy tím lehčí je »poslední krok«, tedy náhled, že »v katolické Církvi se uskutečňuje jediná Kristova Církev« (LG 8) Neboť »je mnoho prvků posvěcení a pravdy, které jako dary vlastní Kristově Církvi vybízejí ke katolické jednotě« (LG 8).

Pro katolického křesťana platí, co Kristus řekl o tom, *kdo by zrušil jedno z nejmenších přikázání a vyučil tak lidi* (Mt 5,18): přestává být v tom okamžiku katolickým křesťanem. Katolíkem není už tehdy, když na základě svého vlastního soudu věří ve většinu toho, co Církev učí, nýbrž teprve tehdy, když odloží všechny výhrady a přijímá to, čemu Církev učí, jako nauku svého božského Učitele.

Rober Spaemann
Vision 2000 2/97

za takových okolností dotazuje na víru soukromých osob, může být mlčení nebo vyhybavá odpověď oprávněná. Není však dovoleno, jestliže např. někdo třetí na příslušnou otázku tvrdí, že mezi přítomnými není nikdo katolík. **Zapření víry spočívá také v tom, jestliže souhlasíme s průběžnou kritikou papeže a biskupů, pokud tato kritika útočí na jejich pevnost ve víře.**

Každý věřící má povinnost uchovat si svou víru, a tedy ji také chránit. Za situace, kdy víra je ustavičně vystavena vlivu víře nepřátelského okolí, patří k tomu také povinnost ustavičně se seznamovat s hloubkou a krásou víry, zajímat se o ni a starat se, aby se ve vlastní duši hluboce zakořenila životem z víry. Hřích nezájmu o víru vždy předchází před hříchem odpadnutí od víry. Za normálních okolností není odpadnutí náhlým zhroucením víry, nýbrž její plíživé, téměř nepozorovatelné vytrácení. Vdechujeme denně takřka nepozorovaně jed víře nepřátelského způsobu myšlení lidí v médiích a necháváme v duši ladem obranné síly. Jestliže člověk nevezme do ruky své vlastní jednání a neseznamuje se důkladně s vírou, nakonec už ani neví, co jako katolík má věřit a co vlastně ještě věří. Ví, že je proti celibátu kněží (protože na tom staví působení sdělovacích prostředků), ale vůbec neví, čím je vlastně katolický kněz.

Právě proto **nikdo nesmí nečinně vystavovat svou víru nebezpečím**. Proto je hříchem číst bez závažných důvodů víře nebezpečnou literaturu, a to zvláště tehdy, když nemám odpovídající solidní náboženské vědomosti, které mi umožňují, abych správně prohlédl argumenty uváděné proti víře. **Víře nebezpečné nejsou pouze spisy vyslovených nepřátel Církve, ale také knihy a články bludu propadlých profesorů teologie.**

Tyto povinnosti vůči víře se zakládají na Božím nároku. Nejsou to tedy pouhé vynálezy Církve. Církve od těchto povinností nemůže nikoho dispensovat, a nikdo také nemůže od nich dispensovat sám sebe.

Konečně **můžeme hřešit také tím, že spolupůsobíme při hříších proti víře**. Formami tohoto spolupůsobení jsou navádění ke hříchu, povzbuzování, schvalování, připouštění. Spolupůsobení při hříchu nastává také tehdy, když někdo mlčí a dovoluje rozšiřování bludu, zatímco jeho povinností je udělat tomu přítrž. Prof. dr. Georg May napsal k dnešní situaci v Církvi: »Biskupové, kteří dovolují bludařským učitelům působit a otravovat Boží lid, činí sami sebe spoluviníky na cizích hříších svým schvalováním. Biskupové, kteří mlčí k bludným naukám, i když je úřad zavazuje, aby promluvíli, činí se tak spoluviníky na zhroucení

mnoha duší, které tito teologové vyvolali. (Viz »Fremde Sünden« v *Ausgewählte Aussetze*, s. 190.)

Z lásky k duším myslela Církve vždy na ochranu víry. Všechna taková opatření Církve včetně zásahu proti jednotlivým teologům nejsou vůbec nelidskými akty proti svobodě teologie, nýbrž akty lásky vůči věřícím. Protože věřící mají opravdové a nezadatelné právo, aby jim Církve hlásala pravou víru. Tomuto právu odpovídá ze strany Církve povinnost starat se o to, aby ve jménu Církve nebylo učeno ani hlášáno nic jiného než pravá víra.

Dnes se mnoho věřících dostalo do zcela zvláštní situace. Učitelé bludů určují klima v teologii, mnohé teologické fakulty jsou vážně narušeny, jak říká arcibiskup Dyba, výuka náboženství a hlásání se ocitají nejednou v těžké krizi. Řady těch, kteří se ještě drží pravé víry, jsou stále řídkší a jejich členové jsou nejednou označováni za »fundamentalisty«. Jak napsal biskup Eder (*Wie lange noch Wölfe unter uns?* in *Informationsblatt der PB 31*), systematické narušování víry přivedlo mnoho věřících do nejistoty a učinilo je bezradnými. Pokud se odhodlají k sebeobraně akcím, pohlíží se na ně jako na rušitele pokoje. V nejhorším případě se proti nim zakročí mocensky, v nejlepším se s nimi jedná jako s malými dětmi, které jsou vyzývány, aby daly pokoj. Pastýř nevidí svou úlohu v tom, aby chránil ovce před vlky, nýbrž aby svedl ovce a vlky k dialogu. Ale víra není věcí na vyjednávání a právo na víru také ne. Požadavkům rozvrtných hnutí se věnuje větší pozornost než volání věřících, kteří tu a tam jsou svědky zániku pravé víry.

Kritika, jaké je vystaven Katechismus katolické církve od mnoha teologů, ukazuje, že jde skutečně o víru v jejich základních otázkách. Není ovšem možno tvrdit, že všichni, kdo se

zasazují o jáhenství žen nebo o zrušení celibátu, odpadli od víry. I mezi nimi jsou lidé pravověrní. Nicméně musí být zcela jasně řečeno, že tito lidé uzavřeli nesvatou alianci s těmi, kdo vznášejí stejné požadavky na základě ztráty víry. Jejich víra již není směrodatnou a identifikující. Jednota víry se uvnitř Církve rozpadla na různé konkurující zájmové skupiny. Víra se změnila ze sjednocujícího svazku do zvláštního polarizujícího statku.

Nejdůležitější důsledek, který je třeba vyvodit z popisu této situace, se týká sebevědomí těch, kteří setrvali v pravé víře: ti se musí hájit proti hromadné mentalitě. Rodiče, kteří trvají na tom, aby jejich děti byly připraveny k prvnímu svatému přijímání podle pravé víry, děti, které protestují proti výuce náboženství ohrožující víru, iniciativy, které poukazují na deformace víry, to nejsou vůbec obhájci nějakých zvláštních zájmů. Žádají pouze to, na co mají v důsledku křtu právo, a to jsou nejen oni, ale **všichni katolíci**, i ti, kteří už, bohužel, nechtějí nic vědět o pravé víře. To, za co se zasazují, nejsou žádné skupinové zájmy, nýbrž blaho Církve jakožto celku.

Je tu však také svatá povinnost nastolit správné chování. Ustavičné lamentování a kritizování, lpění na maličkostech, neschopnost rozlišovat mezi důležitým a nedůležitým, neschopnost soustředit se na to podstatné, to jsou také neradostné jevy, které signalizují, že jsme podlehlí skupinové vlně a zvykli jsme si reagovat jako uražení členové poškozené skupiny. Alternativou je přestat kroužit kolem sebe, soustředit se na Církve jako celek a s horoucí oddaností k víře a spásě duší věnovat se nové evangelizaci s radostí nad tím, že se nám bez naší zásluhy dostalo drahocenného daru, že jsme neztratili poklad pravé víry.

*Podle Der Fels 12/99
Překlad -lš-*

„DĚKUJEME, NECHCEME“

Poslanci sněmovny 2. 12. 1999 opět zamítli návrh zákona, který by umožnil homosexuálům přiblížit své svazky na úroveň manželství. Stalo se tak zejména zásluhou poslanců KDU-ČSL, člen jejich klubu Cyril Svoboda navrhl předložený text zamítnout. Z přítomných 175 poslanců souhlasilo 91, proti bylo 69. Zajímavé byly reakce zastánců návrhu zákona. Poslankyně Dostálová (ODS) si postěžovala, že „dlouho nebudeme tolerantní společností“. Pokud znehodnocení řádného heterosexuálního manželství a rodiny spadá pod „toleranci“, potom tedy „děkujeme, nechceme“. Jiný poslanec ODS Zahradil obvinil KDU-ČSL, že „pro ně je to Sodoma a Gomora“. Pane poslanče, to také je. Nejen pro KDU-ČSL, ale pro všechny křesťany a vůbec všechny slušné lidi této země. Koneckonců nebyli to jen lidovci, byli to převážně nevěřící poslanci i jiných stran, kteří hlasovali proti navrhovanému zákonu.

Maria – předobraz pro rok 2000

Na konci druhého tisíciletí, v této době plné zmatků a nejistoty, se ohlížíme kolem, kdo by nám pomohl v naší nouzi a v naší tísní. Mnozí hledají útočiště v různých sdruženích, která jim slibují v dosud nevidané míře spásu a ráj na zemi. Cesty, které se tak ukazují, směřují k osvobození člověka od jakékoliv vazby a především od vazby na Boha.

Ale my chceme svůj pohled obrátit opačným směrem, na toho, kdo přišel na tento svět, abychom *měli život a měli ho v plnosti*, jak nám slibuje apoštol Jan ve svém evangeliu: plnost z Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. A kde vidíme Ježíše, tam nacházíme především jeho Matku.

V Marii nám chtěl Bůh ukázat, jak si představoval člověka, dříve než podlehl prvotnímu hříchu a v důsledku toho pak i osobním hříchům. Dědičný hřích se Mariiným »Staň se« změnil v onu »šťastnou vinu«.

O šťastné vině, která nám vysloužila tak velkého Vykupitele, zpívá jáhen o velikonoční noci. Můžeme dodat: Šťastná vina, která nám dala Marii jako vzor pokory, poslušnosti a víry. Neboť Syn, který sám bez viny chtěl trpět za hříchy lidí, mohl přijmout jen zcela nevinnou, čistou a neposkvrněnou lidskou přirozenost. Proto Ježíš uchránil svou Matku od dědičného hříchu a dal v ní tak působit již předem svému vykoupění. A toto dokonalé vykoupění v Marii je klíčem k oné dokonalé a nerozdělitelné jednotě, která jí nabídla velkou úlohu, aby bolestiplným způsobem spolupracovala na odčinění vin a vykoupění lidstva a stala se Spoluvykupitelkou.

Katolické náboženství je proto náboženství, které nám nejhluběji daruje domov, protože nám Boha ukazuje jako Otce a Marii jako Matku. Láska dítěte nevolá pouze po otci, ale také po matce, a to

především v době úzkosti a nouze.

Od této Matky očekáváme, že díky své přímluvné moci přednese naše prosby svému Synu, a nepřehledné množství vyslyšení jsou svědectvím a odměnou za naši důvěru. Kdyby někdo chtěl vypsát všechno to, co její pomoc pro křesťany udělala, nestačily by na to všechny knihy světa, jak říká apoštol Jan.

Maria ale není pramenem spásy, nýbrž tou, která se u Boha přimlouvá za všechny, kdo se jí s důvěrou svěřují. V podstatě dělá to, co děláme my, když se za někoho modlíme. Jenže ona se vzhledem ke své svatosti modlí mnohem čistěji, nezištněji a také účinněji.

Čím více myslíme na to, abychom se materiálně zabezpečili, tím větší je naše úzkost. Úzkost před ztrátou smyslu života – existenční úzkost. Maria nám zde může být pomocí i průvodkyní. Ona je ženou pro všechny časy, a zvláště pro naši epochu duchovní sebejistoty a pýchy, epochu »seberealizace«. Ona nás vede po cestě **uskutečnění v Kristu.**

Maria je pro nás jako plamen věčného světla v temném chrámě. Ukazuje nám, kde najdeme ve svatostánku svého Pána. A v nejvnitřnějším smyslu je také ukazatelkou světla pro kněze. Kněz, který svěří sebe a svůj kněžský úřad Mariinu vedení, který se stane Mariiným dítětem, zůstane při všech zkouškách i v čase pokušení stát pod křížem. Maria mu vyprosí mi-

lost vytrvalosti, aby stál pevně, aby nebyl zběhem, aby nezahodil kříž.

Kdo může zvážit přemíru bolesti, kterou Maria snáší právě pro nevěrnost vyvolených? Ona sama poznala, co znamená pro Ježíše odpad duší. Toto utrpení pro nevěrnost jejímu milovanému Synu je korunou jejího mučednictví. To byl její podíl na hodinách v Getsemanské zahradě. Prosme Marii za naše kněze. Pán ji poslal, aby pomáhala spásu našich duší. My potřebujeme nevyhnutelně svaté kněze na své cestě k Bohu.

Ale Maria není jen pro kněze nadpřirozeně duchovní cestou k Bohu. Když se naplnilo Simeonovo proroctví a její duši při strašném Synově utrpení probodl meč, otevřelo se její srdce pro všechny lidi. A protože je nejvěrnějším Kristovým apoštolem v následování svého Syna, stále se dívá, kde by zís-

kala spoluapoštoly, kteří by spolu s ní mluvili o Ježíši, s ní se k němu modlili, hlásali jeho učení a také je skutečně žili. Její roztažené ruce, jak je vidíme na mnoha zobrazeních, připomínají ruce kněze při oběti mše svaté, ukazují nám tak, že jediné ve spojení s Ježíšovou obětí na kříži, která se v každé mši svaté nekrvavě obnovuje, máme pokrm a posilu pro náš vnitřní život, pro náš každodenní život i pro náš apoštolát.

Každý křesťan by měl být v podstatě apoštolem, zvěstovatelem lásky a milosrdenství našeho Boha. A měl by jím být ruku v ruce s Marií, kterou její pokorné FIAT omilostnilo, aby se stala Prostřednicí všech milostí. Blahoslavený, kdo najde v pokoře a prostotě v Mariině náruči věčný domov.

*Inge M. Hugenschmidtová-
-Thürkaufová
Z Lebe 41/99 přeložil -ls-*

Otevřený dopis

*Vážený pan Petr Uhl,
zmocněnec vlády ČR pro lidská práva
Úřad vlády ČR
110 00 Praha 1-Nové Město, Vladislavova 4*

Praha 10. 12. 1999 – Den lidských práv

Vážený pane Uhle,
obracím se na Vás tímto otevřeným dopisem jako na vládního zmocněnce pro lidská práva ve věci ochrany práv nenarozených dětí. Podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí Ústavy České republiky, „každý má právo na život“ a „lidský život je hoden ochrany již před narozením“. Rovněž Deklarace práv dítěte a Úmluva o právech dítěte, přijatá Valným shromážděním OSN a ratifikovaná ČR, stanoví, že „dítě z důvodu své fyzické a duševní nezralosti potřebuje osobní záruky a péči, včetně přiměřené právní ochrany, před i po narození“.

Právní ochrana životů nenarozených dětí v ČR však v praxi neexistuje. Podle dosud platného zákona č. 66/1986 Sb. o umělém přerušení těhotenství, který podle sovětského vzoru u nás poprvé uzákonil provádění umělých potratů, jsou ročně zbavovány života desetitisíce počatých dětí. **Ještě za prvních osm let demokratické vlády po listopadu 1989 bylo podle uvedeného zákona zmařeno 564 815 lidských životů. Hromadné ničení těchto životů i přes určitý pokles stále pokračuje.** V posledních letech dochází ročně k usmrcení 40 000 až 50 000 tisíc počatých dětí, což představuje nejtežší porušování lidských práv v České republice.

Pokračování na str. 10

Maria, Matka Ježíšova a naše

»Slyšte, a budete žít.« (Dt 4,1)

I ta nejmenší buňka má paměť, i když organický mozek není ještě vyvinut. Říká se, že plod je čisté vědomí lásky. Do takto uskutečněného života se od počátku ukládají zkušenosti s nejbližším okolím. Někdy se člověk v dospělosti ptá, jak je to možné, že se náhle objevila vzpomínka na nejranější období.

Jsme stvořeni z lásky pro nekonečnou plnost lásky.

Bohužel musíme konstatovat, že často existuje úplná propast mezi tím, pro co jsme byli stvořeni, a tím, co ve skutečnosti prožíváme v utrpení a nekonečné touze – jakožto důsledek dědičného hříchu.

Vývoj sluchu⁽¹⁾

Již v prvních týdnech po početí začíná se u plodu formovat vnitřní ucho. Po pěti týdnech už je možno pozorovat vnější ucho a od šestého týdne má dítě cit pro rytmus. Po čtyřech a půl měsících je ucho plně vyvinuto. Vedle souběžně se vyvíjejícího smyslu hmatu je to první smyslový orgán člověka. Co »slyší« dítě v mateřském lůně? Přirozeně vnímá ruchy z žaludku a střev, dech, tlukot matčina srdce.

Přímé tóny a hlasy a zvuky, vznikající mimo matčino tělo, dítě neslyší, protože se nachází v plodové vodě rodičky, takže zvukové vlny, které se šíří vzduchem, k němu nepronikají. Slyší jen to, co mu zprostředkuje zvuk, který se šíří prostřednictvím matčiny páteře. Jeho slyšení se uskutečňuje celým tělem. Při naslouchání projevuje dítě svou pozornost tím, že se natočí svým pohybem do nejpříznivější polohy. Tímto způsobem »vnímá« hlas své matky. (S odvoláním na počátek Janova evangelia říká dr. Tomatis: »Slovo se stává tělem.«) Dítě vycítí, zda se matčina řeč pojí spíše s pocitem naděje, nebo je naplněna starostí, pozná, zda je matka šťastná, nebo zoufalá, zda toužebně očekává své dítě, nebo je odmítá.

Dítě »slyší« skrze svou matku, v jakém vztahu je k otci. Jestliže např. těhotná žena je se svým manželem v plné harmonii a může mu naslouchat s láskou, hlas a povaha otce jsou dítětem přijímány se svým plným bohatstvím, svou inteligencí, krásou, hodnotami a jemností. Tak se celá bytost dítěte strukturuje tělesně i duševně a prožívá optimální vývoj. V opačném případě přetrvávají v dítěti negativní vjemy, když např. chybí »dobrý tón« a rodiče se spolu hádají nebo nadlouho spolu nekomunikují.

Matka a dítě tvoří tedy v době těhotenství nejen fyzicky zjevnou jednotu, nýbrž je třeba se na ně dívat jako na dvojici, která je spolu hluboce citově svázána. Proto je také muž povolán k tomu, aby oba dva s láskou přijímal, chránil je a pečoval o ně.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: »Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš (Mt 1,18–21).

Protože citový život člověka závisí zcela na jeho komunikaci, otevírá se ucho dítěte v mateřském lůně v té míře, jak se rozvíjí život vztahů. V každé nové fázi, při každém zlepšení vztahů se sluch otevírá více. Jestliže čas růstu je spojen se zraněním a utrpením, je možno to vyčistit z ucha. Ve sluchu se něco uzavírá. Jestliže je později ucho terapeuticky záměrně vystaveno zvukům, při kterých se uzavíralo, je možno schopnost sluchu zlepšit a při příjemných tónech dokonce obnovit a posílit touhu naslouchat. Jedna věc je totiž prostě přijímat nějaký zvuk a rozlišovat ho, a jiná věc je toužit po tom, abychom nějaké zvuky slyšeli.⁽²⁾

»Maria je pravý pozemský ráj nového Adama«

»V tomto pozemském ráji jsou tedy neuvěřitelná bohatství krásy, drahocennosti

a slasti, které zde nový Adam, Ježíš Kristus, zanechal. V tomto ráji nacházel po devět měsíců svou radost.« (Sv. Grignon z Montfortu: Zlatá kniha, kap. 8)

Jaké privilegium, že můžeme ve svém utrpení a soužení tohoto času přijmout Mariino pozvání a ukryt se v jejím zcela čistém mateřském lůně a dát se zde obdarovat jako Ježíš zcela novou láskou!

Maria je samo »naslouchání«. V ní našlo Slovo Otcovo své slyšení. V Mariině lůně je nám – a celému lidstvu – zprostředkován věčný Boží plán lásky. **Ona nese Slovo a zcela bezpodmínečně se mu odevzdává.** *At se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38)* – zní první její odpověď zaznamenaná v Písmu svatém. Poslední její slovo v Písmu svatém zní: *Cokoliv vám řekne, učíňte (Jan 2,5).*

Když Maria, pužena láskou k nebeskému Otci, chtěla v sobě počít Boží Slovo v jeho nejvyšší dokonalosti (vtělení Ježíše Krista), pak chce i nám kvůli našemu štěstí být nápomocna, abychom do sebe přijali Boží slovo, žili v něm a naslouchali mu.

Jsme všichni ještě postiženi následky dědičného hříchu. Velikou vinu na svedení první ženy má had. Je zajímavé, že toto zvíře nemá sluch a je hluché. Chyba hadova v ráji spočívala v tom, že nenásledoval to, co Bůh nařídil, a zatáhl i druhé do neposlušnosti, na cestu ne-slyšení. Jedině Mariino FIAT (Ano k Božím plánům) nás může vyléčit a vysvobodit z naší hluchoty vůči Božím plánům. Nacházíme se – nahlíženo duchovně – v podobném stavu jako autistické dítě. To odmítá v důsledku určitých duševních zranění nebo ranně dětského poškození mozku jakoukoliv komunikaci se svými rodiči a okolím a žije zcela staženo do sebe. Jaké je to utrpení pro rodiče, když zpozorují, že nic z lásky, kterou zahrnují dítě, neproniká do jeho nitra, protože žije jen ve svém vlastním světě. Tuto bolest můžeme přenést na svého nebeského Otce, protože on tak nesmírně touží po tom, abychom přijímali zcela bezmezně jeho lásku. Když však zůstáváme uzavřeni do sebe, okrádáme ho o jeho největší radost, totiž o milostný dialog mezi jeho božským a naším lidským srdcem. (Ježíš řekl v jednom soukromém zjevení bl. sestře Faustíně 4. dubna 1934: »Napiš: Všechno, co existuje, je hlouběji ukryto v nitru mého milosrdenství než dítě v lůně matky. Jak bolestně jsem zraňován pochybnostmi o mé dobrotě. Nejvíce mě zraňují hříchy nedůvěry.« In: Deník sestry Marie Faustiny Kowalské)

Často skutečně pochybuje-
me, zda Bůh, náš Otec, je dob-
rý. Podezříváme ho a máme
strach před jeho trestem jako
Adam, který se po pádu skryl
před jeho zrakem.

Přesný opak se děje v Marii-
ně lůně. Chce nás znovu otevřít,
abychom se naučili Bohu důvě-
řovat a naslouchat mu. **Maria
nám umožní, abychom stále
více nacházeli »rozkoš« v tom,
že vystupujeme ze své uzavře-
nosti a necháme se milovat
Otcem milosrdenství i s naši-
mi slabostmi a chybami!**

Když voláme Marii, svou
Matku, můžeme se cítit bezpeč-
ni před matením a obviňováním
satana. **V jejím prostředí, pl-
ném Boží lásky a dobroty, ne-
může Zlý rozpoznat naše
viny a jsme před ním dokona-
le chráněni stejně jako v ma-
teřském lůně Mariině: bude-
me schopni místo kletby při-
jmout Boží pozhnání.**

Matka Boží nám ukazuje
cestu dětství a učí nás, podobně
jako Terezie z Lisieux, počítat
jen s Božím milosrdenstvím.

Není to tak, jako by Maria
nerozuměla našim utrpením,
protože ona již v lůně své mat-
ky Anny byla počata bez hříchu.
Protože byla omilostněna, aby
jako jediný svobodný tvor byla
uchráněna dědičné viny, neroz-
vinuly se u ní také žádné obran-
né mechanismy proti následku
hříchu, proti bolesti. Nikdy se
nebránila a od prvního okamžik-
u svého bytí se s láskou plně
odevzdala dobré Boží vůli. Utr-

pení u ní nenaráželo na odpor.
Tak nám Maria umožňuje, aby-
chom v každé nouzi, v každé
»zkoušce« mohli »vdechovat«
její mateřský klid a její něžnost.
Pak se nevzpěčujeme a zůstáva-
me v Boží lásce a v pokoji.

Dítě v mateřském lůně slyší
a tak přijímá také první předsta-
vu o svém vlastním těle. Vlast-
ně skrze matku se na ně přenáší
vědomí vlastního těla.⁽³⁾ Dítě tak
přijímá sebe od své matky. Ona
mu dává jeho tělo. Totéž se
děje v Těle Kristově, v Církvi:
**Maria nám předává Slovo
v celé jeho plnosti! Jen v Marii
můžeme dokonale přijmout
plán Boží lásky pro svůj život.**
Budeme skrze Marii konkrétně
pozváni říct spolu s ní nové
»Ano« k našemu fyzickému
tělu. Žijeme dnes v době, kdy
jsme na své tělo bohužel zcela
zapomněli. Stále více mladých
přichází z rozvrácených rodin,
cítí se často sami vinní spory
svých rodičů. Tyto pocity se
zapisují opět do jejich těla. Pod-
vědomě se člověk po takové
zkušenosti zřídka práva bydlet ve
svém vlastním těle. **Uzdravení
se děje skrze Marii. Protože
má radost ze všech svých dětí,
daruje nám, že se opět přijí-
máme i se svým tělem a mů-
žeme se z něho těšit, takže po-
stupně můžeme opravdu vy-
znat: »Pane, chválím tě za zá-
rak, že jsem v tvých očích!«**

Pascal Maillard

*Feu et Lumière 29/9/96
překlad -ra-*

POZNÁMKY

- (1) Francouzský krční, nosní a ušní lékař dr. Alfréd Tomatis (*1919) roz-
víjel 40 let převratné poznatky o funkci lidského ucha.
- (2) Když dr. Tomatis dával pomoci el. aparatury porušeným lidem slyšet
odfiltrované zvuky tak, jak je slyšeli v mateřském lůně, konstatoval
náhle, že zablokování vývoje ustalo a vývoj mohl pokračovat
(v normálním případě se deset dní staré dítě obrací jen za hlasem své
matky). Tato zkušenost, že můžeme mít účast na tvůrčím Božím aktu
a pokračovat v něm, se stala hodinou milosti pro samotného dr. To-
matise: objevil křesťankou víru a později vstoupil do třetího řádu sv.
Františka.
- (3) Ucho neslyší pouze hluky, které přicházejí zvenčí. Umožňuje člově-
ku, aby při zpěvu vnímal své vlastní tělo jako hudební nástroj. Tak je
např. gregoriánský chorál velice léčivým prostředkem pro tělo i duši.

Zjevení Páně

*Dítě na Matčině klíně je »Kristovo tajemství«. Je tomu tak
proto, že se zde nerozlučně spojuje to, co podle lidských
měřítek je neslučitelné: Bůh a člověk. Tak svádí Dítě k sobě
to, co bylo neslučitelné – židy, reprezentované pastýři, a po-
hany, reprezentované mudrci z Východu.*

Kdo se totiž dá přivést k to-
muto Dítěti jakožto k tajemství,
je k němu veden i zcela určitými
postoji, jak to naznačují má-
gové a pastýři a jak to dále roz-
vinul apoštol.

Především je to:

ÚŽAS nad divem, který vidí,
a skrze tento úžas je povznesen
nad každodenní všední život,
nad sebe sama a nad své mali-
cherné a ubohé představy a přá-
ní. Je uchvácen tím, co se mu
zde nabízí a co neodolatelně
přitahuje jeho zrak. Přitom za-
pomíná na obrazy tohoto světa,
které se jej snaží rafinovaným
způsobem přitahovat, které však
nemají žádnou hloubku a mo-
hou přinášet jen stále větší zkla-
mání. Proto dalším postojem, ke
kterému je veden, je

ROZJÍMÁNÍ nad nekonečným
Kristovým tajemstvím v bož-
ském Dítěti. Jen toto rozjímání
je přiměřenou odpovědí na ta-
jemství, které odhaluje stále nové
stránky bytí, a které se přesto
nikdy plně neodhaluje. Protože
však se jedná o absolutní Boží
tajemství, které přesahuje celý
svět, vyústí toto rozjímání do
KLANĚNÍ: Klanění nikoliv
vzdálenému Bohu, nýbrž Bo-
hu v tomto Dítěti, v tajemství
jeho osoby a pak v tajemství
jeho života, který spojuje zdán-

livě neslučitelné, překlenuje
propast, která leží mezi Bo-
hem a člověkem na straně jed-
né a člověkem a člověkem na
straně druhé. Protože se jedná
o spásné tajemství, naplňuje
toho, kdo rozjímá a kdo se klaní,
hluboká

RADOST, která není žádným
povrchním štěstím, nýbrž pra-
vou vánoční radostí a vyvolává
hluboké

DĚKOVÁNÍ tomu, který toto
nevmyslitelné a nepředstavi-
telné tajemství zjevil a daroval
světu. Jako tak drahocenný dar
vyžaduje vykupitelské tajem-
ství, které k nám vstupuje v oso-
bě Dítěte, dvojí další postoj.
Musíme je

V MLČENÍ CHRÁNIT před
každým ohrožením, jako si je
chránili mágové a Maria, ale
musíme je současně

PŘEDÁVAT, jak to dělali pas-
týři a později apoštol, každý
svým způsobem.

Úžas, rozjímání, klanění, ra-
dost, dík, správné mlčení
a správné mluvení, tomu všemu
nás učí Dítě, které vidíme před
mudrci na Matčině klíně, když
poznáváme to, co je skutečně
pravda: že toto tajemství vykou-
pení nebylo tolika generacím
lidských dětí oznámeno tak, jak
nám bylo zjeveno k naší spáse.

-sks- 52-53/98

Čas velké zkoušky

V knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ (8. české vydání), kterou můžete získat ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc (je určena i laikům), uvádí Don Gobbi poselství, které obdržel právě o svátku Matky Boží Panny Marie 1. 1. 1993

„...V mém panenském lůně přijalo Slovo Otcovo lidskou přirozenost a stalo se vašim bratrem. Na kříži, několik okamžiků před svou smrtí, svěřil mi Ježíš lidský rod, který vykoupil a spasil. Stala jsem se tak Matkou celého lidstva.

A pro své postavení Matky Boží a Matky lidstva vstupují do vašeho života, do života církve a lidstva, abych vám pomáhala uskutečnit záměr nebeského Otce tím, že přijímáte dar mého Syna Ježíše Krista a následujete učenlivě působení Ducha svatého.

Jako Matka jsem stále po boku vám, církvi, lidstvu, abych vás vedla po cestě plnění vůle Otce, následování Syna a společenství Ducha lásky, a to tak, aby byla stále více oslavována Nejsvětější Boží Trojice. V dokonalé oslavě Nejsvětější Trojice se nachází pramen vaší radosti a vašeho pokoje...

Velká zkouška přišla na církev, tak poskvřňovanou duchy zla, tak rozdělenou ve své jed-

notě, tak zastíněnou ve své svatosti. Hledte, jak se v ní šíří blud, který ji vede ke ztrátě víry. Odpadlictví se šíří na všechny strany.

Zvláštním darem mého Neposkvřněného Srdce pro tyto vaše časy je Katechismus katolické církve, který chtěl můj papež vyhlásit jako svou zářivou a nejvyšší závěť. Ale kolik je pastýřů, kteří tápají ve tmách, kteří oněměli ze strachu nebo z kompromisů a nebrání své stádo před dravými vlky! Mnoho kněžských a zasvěcených životů je vyprahlých nečistotou, svedených rozkošemi a vyhledáváním pohodlí a blahobytu. Věřící jsou sváděni nástrahami světa, který zpohanštěl, nebo nesčíslnými sektami, které se stále více šíří.

Především pro církev nadešla hodina velké zkoušky, protože bude ořesena nedostatkem víry, zatměna odpadlictvím, zraněna zradou, opuštěna od svých synů, rozdělena rozkoly, ovládnuta zednáři, stane se

úrodnou půdou pro vzrůst jedovatého stromu ničemníka, antikrista, který uprostřed ní založí své království.

Velká zkouška přichází na lidstvo, které je nyní týráno násilím, které vystupuje z břehů, nenávisť, která ničí, válkami, které se hrozivě rozšiřují, velkým zlem, které lidstvo není schopno odvrátit. Na úsvitu tohoto nového roku zesiluje a mohutní hrozba strašné třetí světové války.

Kolik lidí bude muset trpět, bičováno hladem, nouzí, nepsorností, bratrovražednými válkami, které prolíjí tolik krve na vašich cestách.

Jestliže nadešel čas zkoušky, nadešel také okamžik, kdy všichni mohou nalézt ochranu v mém Neposkvřněném Srdci.

Neztrácejte odvahu! Buďte silní v naději a v důvěře!

Předpověděla jsem vám časy, které vás čekají, časy bolestné a nesnadné, právě proto, abych vám pomáhala žít v naději a ve velké důvěře k vaší nebeské Matce. Čím více budete vstupovat do doby velké zkoušky, tím více budete zakoušet zcela mimořádným způsobem moji přítomnost jako přítomnost Matky, která vám stojí po boku, aby vám pomáhala, aby vás chránila, těšila a připravovala na nové dny světla a míru.

Zlý, satan, odvěký Had, velký Drak, vždy usiloval a stále usiluje všemi způsoby, aby uloupil drahocenný dar pokoje vám, církvi a lidstvu. Je proto mým úkolem jako Matky, abych vás všechny přiváděla ke společenství života s Bohem, abyste mohli zakoušet sladkou zkušenost lásky a pokoje.

Nikdy nebyl mír tak ohrožován, jak je tomu za vašich dnů, protože zápas mého Protivníka s Bohem je stále silnější, zákeřnější, trvalejší a všeobecnější. Vstoupili jste tak do *období velké zkoušky*.

Velká zkouška přišla na vás všechny, mé ubohé děti, které satan tolik ohrožuje a které du-

BAZILIKA STARÉ BRNO

čtvrtek 6. ledna
Tři králové – slavnost
Zjevení Páně

Mše svatá bude
ráno v 7.30 hod. a večer
v 17.00 hod. Při večerní mši
svaté bude posvěcena voda,
křída a kadidlo.

chové zla tolik zraňují. Nebezpečí, kterému jdete vstříc, je nebezpečí, že ztratíte milost a spojení s Božím životem, který vám můj Syn získal ve chvíli vykoupění, když vás vytrhl z otroctví Zlého a osvobodil vás od hříchu.

Nyní se již hřích nepokládá za zlo; dokonce často je vynášen jako hodnota a jako dobro. Pod záludným vlivem sdělovacích prostředků dochází postupně k tomu, že se stále více ztrácí vědomí, že hřích je zlo. Tak se stále častěji páchá hřích, omlouvá se a nevyznává ve zpovědnicí.

Když žijete ve hříchu, vracíte se do otroctví satanova a jste podrobeni jeho zlovolné moci, a dar vykoupění, který pro vás Ježíš zajistil, přichází nazmar. Pokoj se ztrácí z vašich srdcí, z vašich duší, z vašeho života. Moje děti, tak ohrožené, tak nemocné, přijměte mé mateřské pozvání a vraťte se k Pánu cestou obrácení a pokání.

Uznejte hřích jako největší zlo, jako zdroj všeho zla osobního i společenského. Nežijte nikdy v hříchu. Kdyby se vám to přihodilo pro vaši lidskou křehkost nebo pro podlé svody Zlého, utečte se rychle do zpovědnic. Kéz je častá zpověď lékem, který používáte proti šíření hříchu a zla.

Prožijte tedy velké společenství lásky a života s Nejsvětější Trojicí, která si ve vás zbudovala přibyték a kterou budete stále více oslavovat.

Nakonec, po období velké zkoušky, vás čeká doba velkého míru, velké radosti a velké svatosti, velkého triumfu Boha uprostřed vás...“

OTEVŘENÝ DOPIS – pokračování ze str. 7

V této souvislosti připomínám, že rok od roku se u nás rodí méně lidí a procento starých občanů roste. Mezi lety 1989 a 1996 se křivka počtu narozených propadla o 30 procent. Český statistický úřad vykázal již v roce 1996 nejnižší počet novorozenců za posledních 200 let. Roční rozdíl mezi narozenými a zemřelými se nyní pohybuje okolo 20 000. Jen polovina uměle potracených dětí – pokud by se směly narodit – by tento úbytek plně vyrovnala.

Protože vláda ani parlament pro změnu tohoto nehumánního stavu nic neudělaly, vyhlásily české humanitární nevládní organizace dne 22. listopadu 1999 Deklaraci práv počatého dítěte. Tento dokument, obsahující výčet práv potřebných k ochraně dítěte před narozením, podpořilo již více než padesát organizací a téměř sedmdesát osobností veřejného života. Vám byl text deklarace zaslán dne 11. listopadu 1999. Obracím se proto na Vás se žádostí o neprodlené zahájení kroků nezbytných k uvedení zásad Deklarace práv počatého dítěte do našeho právního systému.

Jiří Karas,
poslanec Parlamentu České republiky

Svatý farář Arský 19

A tak lidé přicházejí, aby uviděli chudého venkovského faráře jedné z nejmenších a nejbezvýznamnějších farností Francie.

Jak si vysvětlit toto tajemství?

Především sem proudí davy, aby obdivovaly slavnostní průvod Božího Těla. Pak sem přicházejí lidé, aby viděli faráře, zeptali se ho na radu, svěřili mu celou bídu své hříšnosti, tedy aby se vyzpovídali a dostali rozehřešení.

Jistě, v každé farnosti, která má svého duchovního, by mohlo být všechno, čeho je zapotřebí, aby člověk dostal rozehřešení svých vin, ale zde v Arsu takové rozehřešení uslyšíte z úst světce.

Světce! Toto slovo vysvětluje všechno, bez něho se celá záležitost nedá pochopit.

Sotva byl jmenován farářem v Arsu, slíbili mu všichni, kteří jej znali v Dardilly, Ecully a Noes, že jej budou navštěvovat. A dodržovali slovo. Ale to nebyl počátek přílivu poutníků.

Když konal v roce 1825 v okolních farnostech kázání u příležitosti Svatého roku, poznali jej i mimo jeho farnost. Zůstali s ním v kontaktu a rádi putovali do Arsu, aby u něho hledali útočiště. A přece, ani to nebyl ještě ten nejvlastnější příliv poutníků. Nepřicházeli k němu jen lidé z okolí, ale z celé Francie.

Příliv poutníků se vyvíjel postupně: Jednoduše, byli to prostí a zbožní lidé, kteří s tím začali. Opět bychom se museli vrátit k očitému svědkovi, o kterém jsme referovali opakovaně podle jeho spisu z r. 1852. Ve stylu své doby popisuje všech-

no takto: »Ze všech stran proudili lidé pěšky do Arsu, povzbuzováni vnitřním hlasem, který je sem přiváděl. Často přicházeli i o holích a bosí. Nemohlo je zadržet ani horké slunce, ani déšť, ani vítr. Hlad a žízeň, které při tom snášeli, byly pro ně obětí, o které byli přesvědčeni, že ji jako poutníci musejí přinášet. Přicházeli, jako by zde mohli najít všechno, co by ulehčilo jejich obtíženému srdci.

Podívejme se na ně blíže: jsou zde zemědělci, kteří chodí den co den za tvrdou prací na pole... A odkud přicházejí? Z malých políček, z údolí. A tak táhnou kolem nás, mají bledé obličejce, které svědčí již o podzimu života, a spěchají do Arsu, aby si tu vyprosili sílu a útěchu pro své duše. Přicházejí ze všech stran: od Forezu, Rive-de-Gieru a Saint-Etienne... Jeden to řekne druhému, že v Arsu působí kněz, ke kterému je třeba zajít, když je duševní trápení k neunesení.

Z Lyonu přicházejí jiní, a i těch je hodně. Jsou z dělnického města: na jejich tvářích se zračí nouze, kterou způsobilo vykořisťování lidské síly podnikatelskými kruhy...«

Ale nejen chudí a utlačení se objevují v Arsu: i bohatí, životem zklamaní, zvědavci, přemýšliví lidé, ti, kteří ztratili klid, kteří hledají svou cestu, kteří by rádi našli Boha, ti, kteří potřebují klid duše, odpuštění, světlo, víru a lásku.

A tak se to postupně celé vyvinulo. Jako potůček, který je na svém toku stále širší a hlubší. Tak tomu bylo i v Arsu s přílivem poutnických zástupů.

Podle výpovědi učitele Pertinanda, který byl důvěrným přítelem faráře Vianneye, přišlo v roce 1827 denně do Arsu tucet poutníků. Postupně vzrůstal tento počet na sedm až osm tisíc ročně. Podle jednoho očitého svědka mělo to být v roce

1852 již 20 000 poutníků. V posledních letech jeho života, tedy v letech 1858–1859, odhadoval dobře informovaný František Pertinand počet poutníků na sto až sto dvacet tisíc.

Kateřina Lassagnová mohla svatému knězi říct: »Pane faráři, jiní misionáři jdou za hříšníky sami až do vzdálených zemí. Ale za vámi hříšníci doslova běhají. A farář Vianney jí odpověděl: »Skoro máte pravdu.«

PŘEKÁŽKY

Bylo by ovšem chybou, kdybychom se domnívali, že všechno probíhalo hladce a bez odporu, bez kritizování, a dokonce bez záměrných pokusů tomu zabránit. I klérus, a právě klérus, kladl mu do cesty největší překážky.

To není vůbec nic divného. Který duchovní by rád viděl, že právě o největších svátcích jeho nejhorlivější farníci odcházejí jinam, aby uspokojili svou zbožnost? A kam se chodilo v takovém případě? Do zcela neznámé vesnice k jednomu faráři, s jehož teologickými znalostmi to nebylo valné, který byl připuštěn ke svěcení jen z milosrdenství a z milosti; k muži, který nic nepředstavoval, byl špatně oblečený, celým svým vzezřením prozrazoval zanedbanost a který sotva mohl lidem nabídnout něco zvláštního. Každopádně by to bylo možno najít i doma, a to tisíckrát lepší.

Nebylo takové chování přímo skandální, nebezpečné a současně absurdní?

Došlo to tak daleko, že lidi od faráře odrazovali. Dokonce i z kazatelny se kněží pokoušeli tomuto dobrému faráři ledacos předhazovat a vyzvedávaly se věci, které bylo těžko snést, anebo je ani nebylo vůbec možno snést.

Jaký div, že farář Vianney se postupně doslechl o těchto snáhách a jednoho dne zvolal:

Jsi prach, špinavý a padající. – I když dech svatého Ducha tě pozdvihne nad všechny pozemské věci a dá ti třpyt zlata, abys odrážel v těchto výšinách svojí ubohostí svrchované paprsky Slunce Spravedlnosti, nezapomínej na chudobu svého stavu. Okamžik pýchy by tě svrhl dolů, a přestal bys být světlem, stal by ses opět blátem.

Josemaría Esrivá

»Chudák farář z Arsu, co všechno si o tobě nevybásní!...«

Došlo to tak daleko, že místo o evangeliu kázali o něm... Stále znovu přicházely anonymy a ty se hemžily výtkami, které ho pomlouvaly a ponižovaly. Hrozily mu udáním u biskupa.

A skutečně, netrvalo to dlouho, a u diecézního biskupa leželo první udání proti němu. A od jednoho ze sousedních farářů dostal dopis, ve kterém četl: »Když má někdo tak nedostatečné teologické znalosti, jako je tomu u Vás, pane faráři, pak se jedná o případ, že není vůbec záhodno vstupovat do zpovědnic...«

Farář Vianney odpověděl prostě a jednoduše: »Milovaný a důstojný pane spolubratře! Nyní mám všechny důvody, abych Vás obzvláště miloval. Jste jediný, kdo mě správně zná a oceňuje.

Protože jste tak dobrotivý a laskavý, že se staráte o moji ubohou duši, chci Vás poprosit, abyste mi pomohl modlit se o jednu milost, o kterou už dávno prosím: aby mě tu nahradil jiný kněz, protože vzhledem ke svým neznalostem nejsem hoděn, abych zastával toto místo. Chtěl bych se stáhnout do nějakého tichého koutku, dělat pokání a kát se za všechno, v čem jsem pochybil...«

Podobným způsobem odpověděl i jiným stěžovatelům.

(Pokračování)

Mnozí žijí jako andělé uprostřed světa. – Ty?... Proč ne?

Josemaría Esrivá

Co se děje u susedů

V německém Marpingenu, 30 km severně od Saarbrückenu, dochází od května 1999 k událostem, které není možno přejít mlčením. Marpingen je místo, na kterém k zjevení Matky Boží došlo již před 123 lety. (Viz také článek »Návrat v Marpingenu« ve Světle 20/99.)

3. července 1876, v den, kdy byla v Lurdech za účasti 32 biskupů a 5 000 kněží papežským legátem slavnostně korunována socha Neposkrvněné Panny Marie, zjevila se Matka Boží třem osmiletým dívkám, které sbíraly lesní plody, jako zářící zjevení na šípkovém keři v lese nedaleko Marpingenu. Tři dni na to vidělo Matku Boží i pět dospělých. Mnoho nemocných, které lékaři označili za »lékařky beznadějně případy«, bylo v následujících dnech a týdnech uzdraveno, když děti položily ruce nemocných na nohy Matky Boží, kterou nemocní neviděli. K uzdravením docházelo také díky vodě z tzv. zázračného pramene.

Maria řekla: **»Já jsem počatá bez poskvrny.«** **»Modlete se zbožně a nehřešte!«** **»Modlete se modlitbu: Přijď, Duchu svatý, a Pod ochranu svou!«**

Díky novinovým zprávám se tyto události staly známé v celém Německu a začal velký příliv poutníků. O Marpingenu se mluvilo na každém kroku a zprávy se dostaly i do Spojených států. Některé dni navští-

valo místo zjevení až 20 000 poutníků. Došlo k výraznému oživení v přijímání svátostí.

Pruská vláda právě v tu dobu otevřela tzv. »kulturní boj« proti katolické církvi. V důsledku katolíkům nepřátelských »květnových zákonů« bylo mnoho kněží ve vězení. Na devět měsíců byl uvězněn i diecézní biskup z Trevíru, 202 ze 731 farností diecéze byly tehdy bez kněží. Kancléř Bismarck tenkrát prohlásil, že »nepotřebuje na německé půdě žádné další Lurdy«. Tři děti byly zadrženy a poslány do protestantského výchovného ústavu. Marpingenskými zjeveními se zabýval dokonce pruský říšský sněm. Rok po zjevení byl les v Marpingenu prohlášen za vojenský prostor a 40 let sem nesměl nikdo vstoupit.

3. září 1877 se Matka Boží s děvčátkem rozloučila slovy: **»Přijdu znovu v těžce ohroženou dobu.«** Německá církev se od těchto událostí prakticky distancovala. Kaple postavená na místě zjevení v r. 1932 nebyla dodnes vysvěcena.

Ale historie Marpingenu je ve skutečnosti ještě o 180 let starší.

Zjevení Panny Marie na růžovém keři

Nynější farář v Marpingenu objevil čistě náhodou (?) ve farním archivu dokument o slavnostním slibu, který obyvatelé Marpingenu vykonali před 300 lety, 23. května 1699, když se ocitli ve velké nouzi. Hlad, nemoci, mor a smrt táhly krajinou po válkách s Ludvíkem XIV. a bojích o nástupnictví. Tehdy se obecní starší v Marpingenu rozhodli, že budou hledat útočiště u nejsvětější Panny Marie. Vykonali slavnostní slib, že každou sobotu při zvonění k polednímu Anděl Páně zanechají práce na poli a v hospodářství a odeberou se do kostela k modlitbě růžence, aby Bůh na přímlyvu Panny Marie odvrátil všechnu nouzi. I ženy v domácnosti měly zanechat práce a připojit se k modlitbě. Kdo tento slib nedodržoval, dostal dokonce peněžitou pokutu. Tento slib byl v Marpingenu dodržován velmi dlouho.

Když v r. 1814 vypukla opět epidemie, byl slib obnoven. Teprve v polovině 19. století sobotní modlitba růžence ustala. Souvisí to pravděpodobně s industrializací a přechodem na práci v dolech.

Všeobecný slib pracovního klidu v sobotu byl pak přeměněn na Bratrstvo Neposkrvněného Srdce Panny Marie, jehož členové se zavázali ke konání pobožností o mariánských svátcích a k získávání odpustků, jimiž papež bratrstvo obdařil. To se stalo r. 1847, 7 let před vyhlášením dogmatu o neposkrvněném početí Panny Marie (1854). Tehdejší farář spojil se založením bratrstva instalací mariánského obrazu na votivním sloupu nedaleko »Mariánské studny«. Do bratrstva vstoupilo ihned 150 věřících a byli k němu vedeny děti po prvním svatém přijímání. V tomto století členů bratrstva stále ubývá-

Kaple v Marpingenu

lo, až modlitební život zcela vyhasl.

Nalezení dokumentu o starém slibu vyvolalo pozornost farní rady. Lidé si kladli otázku, jak je to možné, že »marpingský slib« upadl do zapomenutí. Ještě v roce zasvěceném Duchu svatému rozhodli se farníci, že od 1. ledna 1999 každou sobotu se budou přede mší svatou modlit společně růženec ve farním kostele. Od 14. května se konala zvláštní nověna k Duchu svatému s vroucími prosbami a přímluvami. 15. května uspořádala mládež hladový pochod ke klášteru Tholey a udělala sbírku na projekt »Lepra«. Jelikož 300. výročí slibu padlo tentokrát na svatodušní neděli, konalo se již 16. května prosebné procesí a obnovení slibu. V kostele byla postavena socha Panny Marie s tabulí o obnovení slibu v roce Boha Otce. Marpingský děkan Hofmann napsal o celé záležitosti velký článek do Saarbrücker Zeitung.

Nikdo nemohl tušit, že již den na to nebe odpoví, že přijímá tuto oběť Marpingských jako oběť Ábelovu: 17. května se totiž opět zjevila Matka Boží třem děvčátkům a oznámila jim, že si přeje, aby se 13. června shromáždilo velké množství věřících: **Chci zahájit triumfální tažení svého Neposkvrněného Srdce zde v Marpingenu a odtud do celého Německa.**

11. června 1999, právě na svátek Největějšího Srdce, tomu bylo 100 let, co Lev XIII. zasvětil celý svět Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. 12. června slavila církev svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie. A den nato, o fatimském dni 13. června, díky pouze ústní propagaci se v Marpingenu shromáždilo 5 000 věřících z celého Německa. Byli zde lidé až z Berlína.

Matka Boží se skutečně zjevila třem děvčátkům Marion, Kristině a Juditě. Nejdříve adresovala své poselství přítomným věřícím, pak kněžím a nakonec nemocným. Vyjádřila velkou ra-

dost z modliteb. Ujistila přítomné kněze svou mateřskou láskou. Ví, jak obtížná je jejich služba, a uzavírá je všechny do svého Neposkvrněného Srdce. Vyzvala je, aby byli věrní papeži, z celého srdce jej milovali a poslouchali. Lásku k papeži mají přenášet na věřící. Mají se vytrvale modlit růženec a ničím se od něho nedat odradit.

Nemocní mají opět používat vodu z pramene, který byl otevřen již v r. 1876. Nejdříve však je nutná modlitba.

Trevírský biskup Hermann Spital vydal 11. srpna 1999 prohlášení, ve kterém mimo jiné říká, že mariánská zjevení mají napomáhat k tomu, »aby věřící v určitých obdobích hlouběji prožívali Kristovo zjevení«. V průběhu církevních dějin se vždy vyskytovala »charismata jako znamení a zázraky, nadpřirozená pomoc, uzdravení a zjevení, která potvrzují hlásané slovo.«

»Pro katolickou církev je srdečná a dětinná úcta k Panně Marii nejstarší církevní tradicí.«

Obraz obnoveného slibu

»Mariánská úcta vede lidi k Synu panenské Matky, k Ježíši Kristu.«

K posouzení událostí v marpingském lese dá provést »věcné a zásadní šetření.« Do jeho výsledku ukládá biskup všem zdrženlivost. Nikdo nemá předbíhat církev ani v přijímá-

ní, ani v odmítání toho, co se zde děje. Věřící i klerici mají plnou svobodu vytvářet si o událostech své vlastní mínění.

Kněz a psychoterapeut dr. Jörg Müller provedl vyšetření vizionářek a neshledal u nich žádné abnormality. Vyšetřoval je i během zjevení a konstatoval, že se nacházejí ve stavu extaze, při které jejich tělesný organismus nereaguje na žádné jiné vnější podněty a jejich dech i puls jsou přítom zcela normální, což vylučuje záměrné klamání a inscenování.

V dosud tlumočených poselstvích je obsažen stesk na nedostatek víry a věrnosti, především na nedostatek víry ve sku-

tečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii a na neposlušnost vůči Svatému otci. Zdá se, že tato poselství přesně odpovídají situaci v Německu.

Podle Saarbrücker Zeitung je důvodem velkého ohlasu, s jakým se Marpingen setkává, skutečnost, že věřící byli svými biskupy ponecháni ve své víře a touze sami sobě, což konstatují svým způsobem i sekulární média. »Stále více čistě racionalistické katecheze a stejně zracionalizovaná liturgie mají za následek naprostý nedostatek emocionálních podnětů, což se ve svých důsledcích projevuje jako krajně zhoubné.«

(Saar. Z., 28.–29. srpna 1999)

Odpovědnost pastýřské služby

Z projevu Svatého otce ke 2. skupině německých biskupů

Biskup vybavený svěcením plnou kněžskou mocí je povolán k tomu, aby ve svěřené diecézi předkládal a jako příklad žil celé nezkrácené Kristovo tajemství (srov. Christus Dominus, 12). To obsahuje *nevyčerpatelné bohatství* (2 Kor 4,7). Chraňme tento poklad. Učinme z něj perlu svého života. Kež nás nikdy neunaví o něm rozjímat a čerpat z něho opět a opět světlo a novou sílu pro každodenní plnění svého úřadu.

Protože se lidé dají spíše oslovit svědectvím našeho života než mocí našeho slova, kež v nás potkávají osobnosti, jejichž existence je zcela zaměřena na Krista, *jednorozeného Syna, který spočívá v náruči Otcově* (Jan 1,18). Doufají, že i my, podobně jako apoštolové, můžeme zprostředkovat to, *co jsme svými očima viděli, bedlivě pozorovali, čeho jsme se svými rukama dotýkali* (srov. 1 Jan 1,11). Cíl nové evangelizace spočívá v předávání zkušenosti víry. Neboť úkolem biskupů je předávat křesťanskou nauku a kázeň takovým způsobem, který je přizpůsoben požadavkům doby, to znamená »těžkos-

tem a otázkám, které lidi tak tíží a naplňují úzkostí« (Chr. Dom., 13). Jelikož Boží slovo je životné a plné síly (srov. Žid 4,12), nebude jeho účinnost chybět především u těch, kteří **svobodně a s láskou osvědčují poslušnost víry.**

Jako mužové, kteří jsou *poctivými hlasateli slova pravdy* (2 Tim 2,15), musíme společně předávat, co jsme sami přijali. Nejde při tom o naše vlastní slovo, i kdyby bylo jakkoliv učené. **Nehlásáme sami sebe, nýbrž zjevenou pravdu** ve společenství s ostatními příslušníky biskupského kolegia.

Ze zpráv, které jste zpracovali o svých diecézích, vyplývá, že při naplňování svého učitelského úřadu narážíte na kulturní klima, ve kterém se mnoho současníků staví k nároku na jistotu poznání s nedůvěrou, nebo dokonce nepřátelsky. **Dnes se rozšířil způsob myšlení, který směřuje k tomu, vytlačit z veřejnosti otázky o posledních pravdách a náboženskou víru a přesvědčení založené na morálních hodnotách vykázat do soukromé sféry.** Tento proces dospěl již tak

daleko, že se zdá být oprávněná otázka: Jaké místo a cena se ještě přisuzuje Bohu, kterému se otcové ústavy vaší země uměli výslovně zavázat, když před padesáti lety postavili na začátek ústavy »vědomí odpovědnosti před Bohem a před lidmi«? (Preambule ústavy SRN z 23. května 1949)

Existuje nebezpečí, že zákony, které mají velký a formativní vliv na myšlení a jednání lidí, budou stále více zbavovány morálního základu. V tom případě ovšem utrpí samotné zákony: neboť na dlouhou dobu budou chápány pouze jako prostředky vnější regulace společnosti bez jakéhokoliv vztahu k objektivnímu mravnímu řádu. Na tomto pozadí chápu, že to není pro vás vždy lehké, hlásat *slovo pravdy a evangelium o spáse* (Ef 1,13) a pomáhat mu, aby se prosadilo.

Bohužel šíří se **psychologický tlak, který vychází z určitých sociálních polí společenského života v Německu včetně katolíků a zpochybňuje učení Církve a její kázeň. V klimatu široce rozšířeného náboženského individualismu si někteří příslušníci Církve dokonce přisvojují právo sami rozhodovat v záležitostech víry, kterou nauku jsou ochotni přijmout. Současně pohrdají tím, co se jim osobně jeví nepřijatelné. Učení víry však tvoří organický celek, který nepřipouští žádné svévolné rozlišování. Kdo zde ustupuje, nemůže si činit nárok, že je v souladu s vírou, kterou vyznává.**

Milí bratři, vy víte, že základní povinností biskupa jako pastýře je zvát členy mu svěřených dílčích církví k přijetí **směrodatného učení Církve ve věcech víry a mravů v jeho plném rozsahu.** Nesmíme ztrácet odvalu, ani když se naše poselství nesetká všude se souhlasem. S pomocí Krista, který přemohl svět (srov. Jan 16,33), spočívá nejlepší lék proti bludům v tom, že hlásáme s odvážnou trpělivostí evangelium *vhod i nevhod* (2 Tim 4,2).

Tuto prosbu vyslovují zvláště se zřetelem na mladé lidi. Oni chtějí být osvobozeni od náboženského a morálního zmatku – pomozte jim při tom. **Mladá generace má cit pro to, že mravní relativismus nedělá šťastným a že svoboda bez pravdy je podvodná iluze.** Když ve spolupráci se svými kněžími a spolupracovníky vykonáváte v katechetické službě učitelský úřad Církve, **dbejte zvláště na výchovu svědomí.** Svědomí je nesporně třeba cítit jako onu svatyni, ve které je člověk sám s Bohem, jehož hlas může vnímat v nitru svého srdce (srov. GS 16). **Ale se stejnou naléhavostí vkládejte svěřeným do vědomí, že svědomí je vysoký tribunál, který vyžaduje ustavičné zpřesňování, aby se jeho soudy děly ve světle norem, které zjevil Bůh a které Církev předkládá za přispění Ducha svatého.**

Bolletino Vaticano
Zvýraznění redakce Světla

Kalendář Velkého jubilea

Kalendář Svatého roku 2000 je nástrojem, podle kterého v rytmu liturgického roku se konají hlavní obřady, které tvoří jádro Svatého roku: od půlnoční mše svaté 24. prosince 1999, kdy se otevírá Svatá brána v bazilice svatého Petra, až do 6. ledna 2001, kdy bude Svatá brána uzavřena.

Obřady jsou trojího druhu:

Liturgické, které jsou páteří kalendáře. Jejich vrcholy jsou: velikonoční neděle 23. dubna 2000 a v souladu s předmětem Velkého jubilea cyklus zjevení Páně od slavnosti Narození Páně 25. prosince 1999 a 2000, Zjevení Páně 6. ledna 2000 a 2001 po slavnost Zvěstování Páně 25. března 2000.

Jubilejní, spojené s tradicemi vlastními milostivým létům, které obsahují obřady kající a pouti věřících, které jsou často spojeny s určitým církevním společenstvím anebo se týkají určitých povolání nebo stavů (jubileum dělníků, sportovců, nemocných, vězňů...)

Církevní, soustředěné kolem tradičních »dnů« (den mládeže, den rodin...) nebo kolem událostí v Církvi obvyklých (mezinárodní eucharistický kongres, mezinárodní mariologický kongres...) a dnů, které vyznačil Svatý otec v listu Tertio Millennio adveniente, např. připomínka nových mučedníků (srov. TMA 37).

Svou roli hrají aspekty katechetické, misijní a sociální, které jsou v kalendáři zdůrazněny a které mají zvýšit plánovanými obřady zájem a vnímavost věřících i veřejného mínění o významná témata učitelského úřadu Církve.

Tyto tři typy obřadů budou nejednou splývat, takže v jednom liturgickém shromáždění může být obsažena pluralita aspektů. Je proto důležité, aby byla dodržena harmonie a hierarchie hodnot: nejvyšší hodnotu má aspekt liturgický, vztahující se k tajemství Ježíše Krista. Jubilejní aspekt, směřující k povzbuzení víry a k obrácení, musí převládat nad aspektem pouhého shromáždění a musí být dobře duchovně připraven a slaven.

Kalendář »svátostný«

Liturgický rok probíhá v rámci slunečního roku a je zaměřen na Krista: »od vtělení a narození až k nanebevstoupení v očekávání blahé naděje Pánova návratu«. Svátosti jsou »posvátná znamení«, určená »k posvěcení lidí, k výstavbě Kristova Těla a konečně ke slávě vzdávané Bohu«. Mají svůj vztah k spásnému tajemství Krista a přidružují tak učedníka ke svému Mistru. Proto se v kalendáři Svatého roku počí-

tá se slavnostním udělováním všech sedmi svátostí: křtem dětí (9. 1.), křtem dospělých spolu s biřmováním a svatým přijímáním o velikonoční vigílii (23. dubna); svátostí pokání v úterý Svatého týdne (18. března) a kajícími obřady Jubilejního roku; pomazáním nemocných o svátku Panny Marie Lurdské (11. února o Dni nemocných); biskupským svěcením o slavnosti Zjevení Páně (6. ledna) a kněžským svěcením o 4. neděli velikonoční (14. května); svátostí manželství při 28. neděli během roku (15. října ve spojitosti s »Jubileem rodin«).

Tímto způsobem se rok Velkého jubilea představuje jako rok, ve kterém jsou věřící plně orientováni k Otci skrze Ježíše Krista v Duchu svatém v plné víře a v obnoveném úsilí slavit svátosti jako nevyčerpatelné zdroje milosti a spásy.

Kalendář římský

Kalendář Svatého roku 2000 je povýtece římský. Je tomu tak již z důvodů historických: Místa ve Svaté zemi jsou pro mnohé věřící těžko dostupná, proto se stává Řím hlavním střediskem poutí. Již v prvním Milostivém létě roku 1300 byla vyjádřena výrazná římská charakteristika (srov. bula Antiquorum habet Bonifáce VIII. z 22. února 1300).

»Římskost« kalendáře Svatého roku je dána skutečností, že Svatý otec je biskupem Říma, nástupcem apoštola Petra a tedy účastníkem primátu, který mu Pán svěřil ve službě všeobecné Církvi. V kalendáři ovšem není výslovně určena přítomnost Svatého otce v jubilejních obřadech, které budou čas od času záležitostmi Papežského úřadu liturgických slavností.

Dále je to skutečnost, že Řím je strážcem nejvýznamnějších památek: je to první místo, kde apoštolové Petr a Pavel hlásali Dobrou novinu a potvrdili ji svou mučednickou smrtí. Je to rovněž památka nesčetných mučedníků, kterou začali římsští prvomučedníci, kteří vydali Kristu svědectví své víry slovem, jednáním a obětí života.

Kalendář všeobecný

Zvláštní podmínkou města, které je biskupským sídlem římského velekněze, je skutečnost, že Jubileum je poprvé slaveno současně v Římě, ve Svaté zemi a v míst-

ních církvích. Proto kalendář není jen římský, ale je určen pro celou církev. Proto je modelem, který se má stát nástrojem společenství celé Církve, a zahrnuje i místní církve tak, aby všichni věřící mohli zakusit při oslavě Krista jednotu víry.

Zapojení věřících napomohou i sdělovací prostředky, které umožňují účast na římských obřadech, neboť se poprvé slaví Svatý rok v »televizní éře«. Univerzalita se projeví také v tom, že se budou konat i obřady ve všech ritech, což ukazuje katolicitu Církve.

Kalendář ekumenický

Kalendář bere v úvahu přání Svatého otce a celé Církve. Mají v něm místo důležitá setkání na ekumenické bázi. Vytvářejí se tak příležitosti ke společným slavnostem, které budou místem setkání, modlitby a dialogu mezi křesťany.

Kalendář zaměřený na lidovou zbožnost

Liturgický kalendář sám svou povahou neobsahuje zaměření na lidové pobožnosti. Kalendář Svatého roku je naopak zahrnuje. To je dáno tím, že mnoho posvátných obřadů a úkonů Jubilejního roku, jako jsou procese,

kající pobožnosti, eucharistická adorace, křížová cesta a růženec, má lidový charakter. Tak kalendář zařazuje o postních pátcích pobožnost křížové cesty a o mnoha svátcích a připomínkách Panny Marie modlitbu svatého růžence.

Kalendář zaměřený k osobě a poslání Ježíšovy Matky Panny Marie

Maria Panna z Nazareta má v připomínce Jubilea 2000. výročí vtělení Slova klíčovou úlohu: ona přijala vtělení Božího Syna jako představitelka národa a celého lidstva; porodem mu dala život a představila jej lidstvu a dala se plně do služeb spasitelného díla Ježíše Krista. »Má-li Kristus ústřední úlohu, nemůžeme neuznat úlohu, kterou sehrála jeho nejsvětější Matka.«

K tomu, abychom náležitě vyzvedli roli Panny Marie, Matky Spasitele, nejlépe poslouží pozornost věnovaná v rámci liturgického roku svátkům Panny Marie, které mají vztah k vtělenému Slovu. Tak se stane, že Velké jubileum Ježíše Krista pro nerozlučnou jednotu vtěleného Slova a nejsvětější Panny v tajemství narození Páně bude současně jubileem jeho Matky.

Podle *L'Osservatore Romano* zpracoval -lš-

Kalendář jubilejního roku Leden 2000

1. ledna (sobota) – slavnost Panny Marie, Matky Boží – bazilika sv. Petra – pontifikální mše svatá, Světový den míru

2. ledna (neděle) – 2. neděle po Narození Páně – bazilika sv. Petra – pontifikální mše svatá, Jubileum s dětmi celého světa

6. ledna (čtvrtek) – slavnost Zjevení Páně – bazilika sv. Petra – pontifikální mše svatá – ordinace nových biskupů

9. ledna (neděle) – svátek Křtu Páně – slavení svátosti křtu dětí

18. ledna (úterý) – začátek Týdne modliteb za jednotu křesťanů – bazilika sv. Petra za hradbami – otevření Svaté brány – ekumenická bohoslužba

25. ledna (úterý) – svátek Obrácení sv. Pavla – bazilika sv. Pavla za hradbami – ekumenická bohoslužba se závěrem Týdne modliteb za jednotu křesťanů

28. ledna (pátek) – památka sv. Efréma – bazilika sv. Cecilie v Zatübeři – božská liturgie v orientálním ritu (chaldejský rítus)

Liturgická čtení

Neděle 2. 1. – 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1–4.12–16
Ž 147,12–13.14–15.19–20   Odp.: Jan 1,14
2. čt.: Ef 1,3–6.15–18
Ev.: Jan 1,1–18

Pondělí 3. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6
Ž 98(97),1.3cd–4.5–6   Odp.: 3cd
Ev.: Jan 1,29–34

Úterý 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10
Ž 98(97),1.7–8.9   Odp.: 3cd
Ev.: Jan 1,35–42

Středa 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21
Ž 100(99),1–2.3.4.5   Odp.: 1
Ev.: Jan 1,43–51

Čtvrtek 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6
Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13   Odp.: srov. 11
2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6
Ev.: Mt 2,1–12

Pátek 7. 1. – nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6
Ž 2,7b–8.10–11   Odp.: 8a
Ev.: Mt 4,12–17.23–25

Sobota 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8   Odp.: srov. 11
Ev.: Mk 6,34–44

Prosíme čtenáře, aby laskavě omluvili chybu v rozpisu modlitby breviáře ve Světě č. 52/99. Nedopatřením se při sazbě dostala do tisku chybná data.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.1.	10.1.	11.1.	12.1.	13.1.	14.1.	15.1.
Antifona	261	826	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	261	827	842	857	873	889	1666
Antifony	262	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	262	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	263	831	847	861	877	894	1669
Prosby	263	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	263	832	847	862	1277	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	227	832	848	862	879	895	910
Antifony	264	833	848	863	879	895	910
Žalmy	1035	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	264	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	263	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	261	265	837	852	867	883	900	915
Antifony	260	265	838	853	868	884	900	916
Žalmy	230	238	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	260	266	840	856	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	260	266	840	856	871	887	904	688
Prosby	261	266	841	856	872	888	904	918
Záv. modlitba	263	263	841	857	872	1277	904	689
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

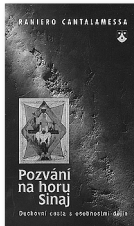
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Raniero Cantalamessa

Pozvání na horu Sinaj (Duchovní cesta s osobnostmi dějin)

Soubor meditací, jejichž základem jsou výroky o Bohu. Použita jsou slova proroků, mystiků, známých filozofů a básníků. Úvahy vedou k poznání, že Boha je nutno hledat především ve vlastní duši, která je Božím zrcadlem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 136 stran, 139 Kč

Pavel Ambros

Kam směřuje česká katolická církev?

Autor, současný děkan teologické fakulty v Olomouci, shrnuje základní pastorační postoje a orientace katolické církve na prahu třetího tisíciletí. Navržená teologie obnovy je závažným příspěvkem do diskuse k plenárnímu sněmu české katolické církve. Zároveň hledá pro naši církev správné místo v nově se tvořícím evropském společenství.

Refugium,

váz., přebal, A5, 372 stran, 359 Kč

Günter Stemberger a kolektiv

2 000 let křesťanství

Snad největší encyklopedický počín svého druhu, který nabídne českým čtenářům v jednom svazku přehlednou historii celého křesťanství – od samých počátků až po současnost. Jednotlivé části knihy jsou doplněny citacemi původních pramenů a životopisnými daty největších osobností křesťanství. Autoři sledují vývoj a proměny židovsko-křesťanského dialogu a proměny církve v průběhu staletí. Publikace obsahuje rozsáhlý dodatek k českým církevním dějinám po roce 1918. Kniha je balena v originálním pouzdře.

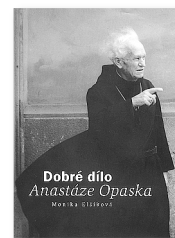
Karmelitánské nakladatelství, váz., A4, 1 024 stran, 1 790 Kč

Monika Elšíková

Dobré dílo Anastáze Opaska

Sborník vzpomínek na životní dílo dlouholetého opata benediktinského kláštera na Břevnově. Slovo v této knize dostávají známé osobnosti náboženského, kulturního i politického života našeho národa, které tak pomáhají vytvořit pravdivý obraz velkého Božího služebníka P. Anastáze Opaska.

Nakladatelství Monika Vadasová-Elšíková, váz., A5, 248 stran, 248 Kč

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy a mravů. Neznáměna to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výtahné

Pláceno převodem 706 035

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1